

Vols ser part d'una banda?, per Guillem Vidal

El periodista musical Guillem Vidal reflexiona sobre la importància d'haver format part d'una banda de música

Guillem Vidal | Juan Miguel Morales

Alguns vam creure que tal vegada no tot estava perdut quan, fa unes setmanes, el pianista i escriptor **James Rhodes** compartia a les xarxes el cartell escrit amb boli que una baixista lleonesa de 16 anys anomenada **Alba** havia penjat un gèlid 30 de desembre per tota la ciutat. "Vols ser part d'una banda?", preguntava amb lletres grosses aquesta joveneta a la recerca d'una guitarrista, bateria i vocalista, amb influències (**Motörhead, Misfits, Black Sabbath? Rush!**) del tot insospitades per algú de la seva edat. "Cap dels meus amics i companys sap tocar un instrument, i com que jo volia tocar en una banda, se'm va ocórrer fer aquest cartell", explicava la jove artista, quan **Rhodes** ja havia fet viral l'assumpte a la premsa de Lleó.

D'aquí a unes quantes línies tornaré a parlar d'ella. Us explico, mentrestant, que el 20 de novembre passat vam reunir-nos per dinar els set personatges que, la tardor del 1990, quan teníem 14 anys, vam muntar, com de ben segur deu haver fet ja l'**Alba**, una banda. No havíem estat tots junts en una mateixa taula des del dia que, ara fa vint anys, la teclista, que viu a Alemanya, i que no va tenir més remei que sumar-se a aquest retrobament via Zoom, ens va convidar al seu casori. I en un bany nostàlgic d'aquells que convé prendre's només de tant en tant, vam recordar els dies en què tots plegats vam formar part del mateix grup. No ens va caldre, aleshores, cap cartell, sinó conèixer-nos a l'institut i, amb paciència i entusiasme, quedar una tarda rere l'altra per intentar primer que sonés alguna cosa, per fer després una versió i, finalment, aventurar-nos a compondre una cançó. Vam durar poc més de tres anys, vam

enregistrar dues maquetes i vam oferir *-pas mal!*- almenys tres dotzenes de concerts. I, tot i que segurament, disculpeu la immodèstia, vam ser els primers de cantar pop-rock en català en aquella localitat de l'àrea metropolitana de Barcelona, no vam fer res que mereixés ni una sola línia en la Història del Rock Català.

No vam perdre el temps, però! Durant tres anys, a més de passar-nos-ho bé, vam fer un màster no reconegut d'aprendre a consensuar i navegar entre estats d'ànim i personalitats diverses; a fer quatre números i decidir si invertíem en un micro, reparàvem l'ampli o fèiem una bona gresca amb el que, al·leluia, ens havien pagat per un bolo; a negociar amb una associació de veïns la cessió d'un espai per assajar a canvi de pintar-los el local; a buscar altres bandes de la ciutat i fer pressió perquè l'Ajuntament organitzés un concert o s'adonés de la necessitat de tenir locals d'assaig. Si les circumstàncies de la vida -Déu no ho vulgui- em portessin algun dia a ser cap de recursos humans, una de les preguntes que faria als aspirants a qualsevol feina seria: "Fantàstics, aquest certificat d'anglès i aquest màster, però vostè... ha format mai part d'una banda?".

La de l'**Alba** és probable que ni gravi cap disc ni, tan sols, veient el panorama, que li paguin mai per un concert. Ella tal vegada anirà a la Universitat, la vida li obrirà altres finestres i, més que d'una banda, voldrà formar part d'altres coses. Però algun dia es reunirà amb la guitarrista, bateria i vocalista que van contestar al seu missatge i diran: "Quina sort haver estat part d'aquella banda, ara fa trenta anys!".